

ЈОВИЦА БУРБИЋ

ПОДЕРАНКО

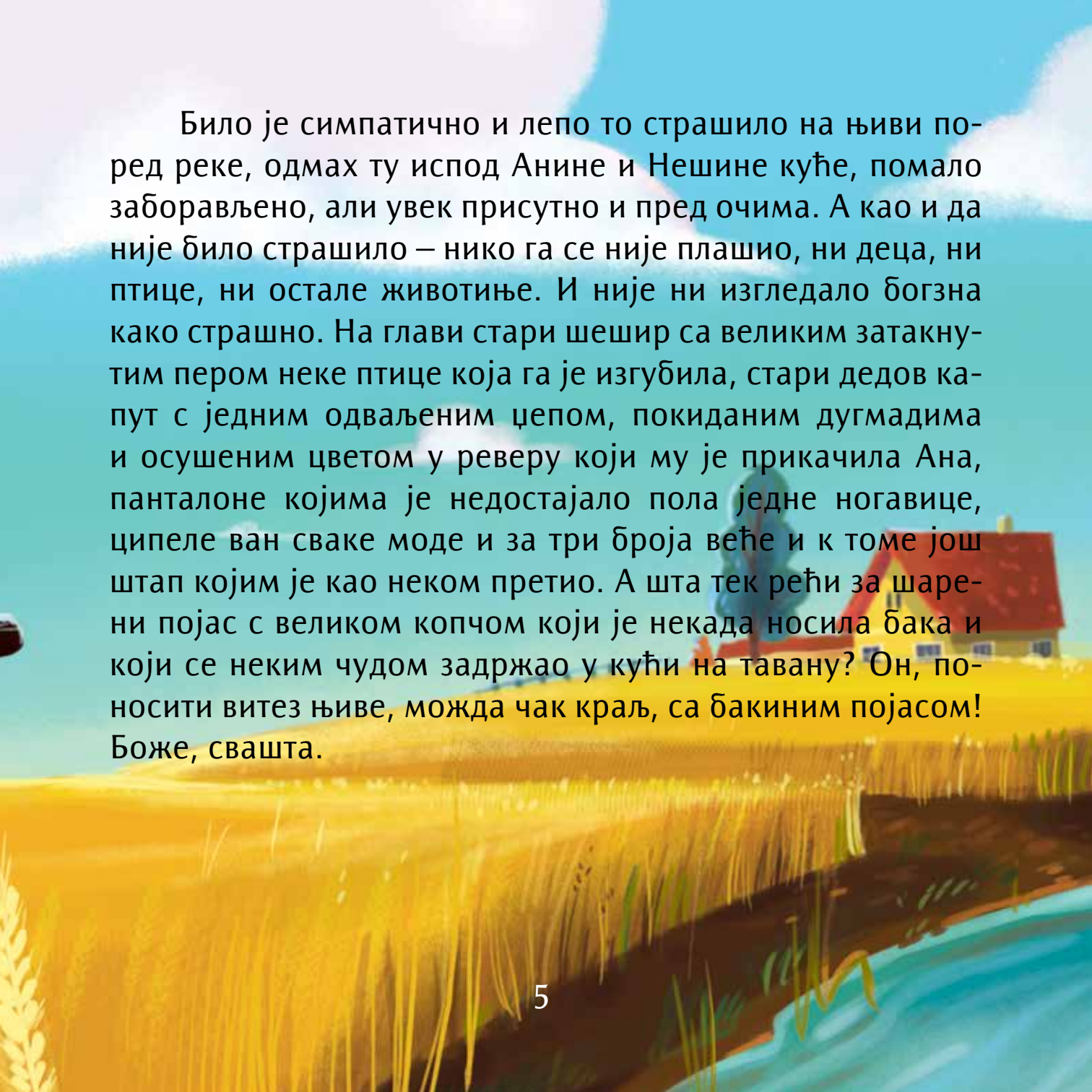
Илустрације : Младен Анђелковић

Дали су му име Подеранко. Не из злобе, него из праве љубави. И мада је и он сваке године, као и деца која су му то име дала, а сви остали прихватили, мењао делове своје одеће, обнављајући тако кошуљу, капут, панталоне, а ређе и шешир, то му је име остајало. И, могло би се рећи, пристајало.

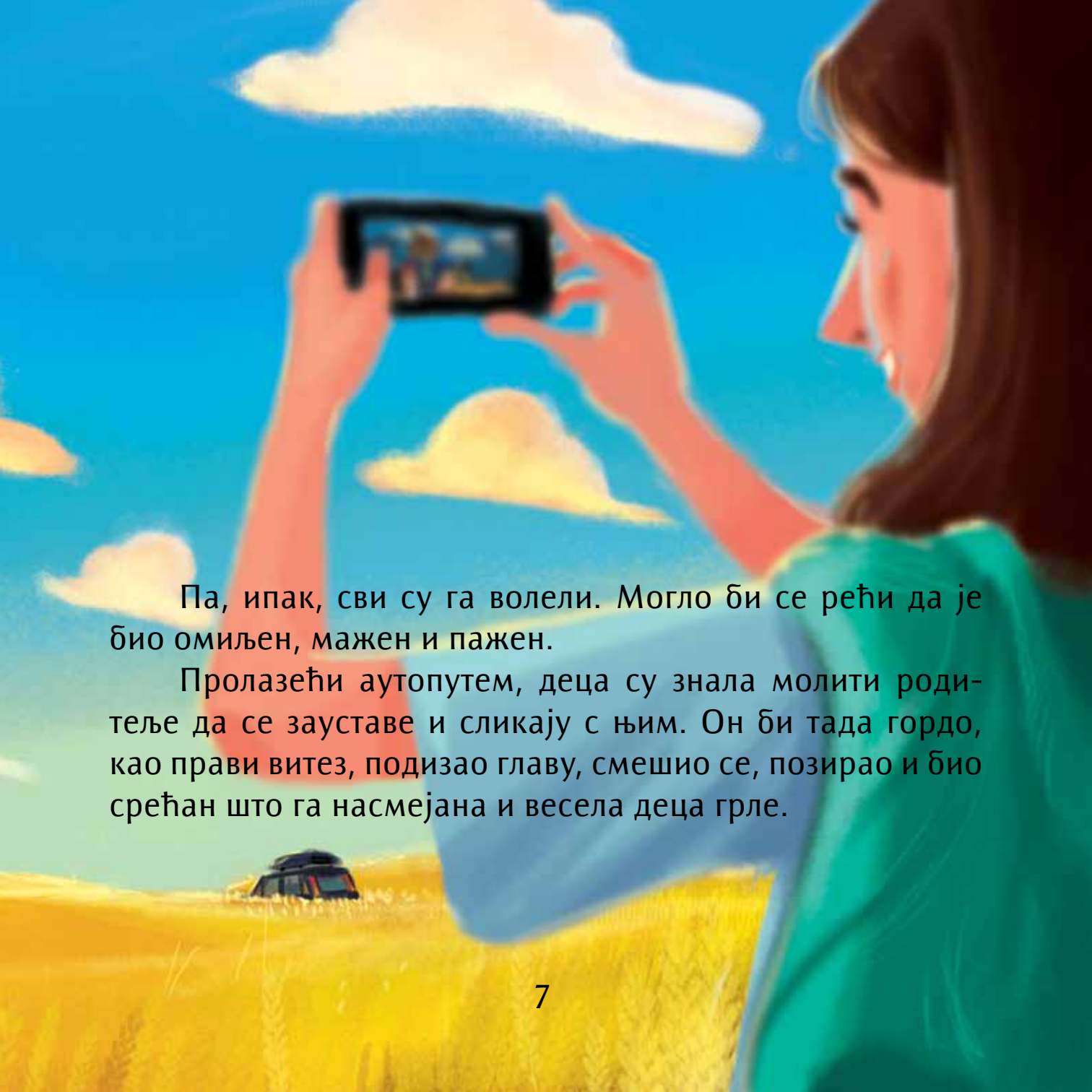

Било је симпатично и лепо то страшило на њиви поред реке, одмах ту испод Анине и Нешине куће, помало заборављено, али увек присутно и пред очима. А као и да није било страшило – нико га се није плашио, ни деца, ни птице, ни остале животиње. И није ни изгледало богзна како страшно. На глави стари шешир са великим затакнутим пером неке птице која га је изгубила, стари дедов капут с једним одваљеним џепом, покиданим дугмадима и осушеним цветом у реверу који му је прикачила Ана, панталоне којима је недостајало пола једне ногавице, ципеле ван сваке моде и за три броја веће и к томе још штап којим је као неком претио. А шта тек рећи за шарени појас с великом копчом који је некада носила бака и који се неким чудом задржао у кући на тавану? Он, поносити витез њиве, можда чак краљ, са бакиним појасом! Боже, свашта.

An illustration of a woman with long brown hair, wearing a teal top, holding a smartphone up to take a picture. The phone's screen shows a car in a field. The background is a bright blue sky with fluffy white clouds and a golden field. A small car is visible in the distance on the horizon.

Па, ипак, сви су га волели. Могло би се рећи да је био омиљен, мажен и пажен.

Пролазећи аутопутем, деца су знала молити родитеље да се зауставе и сликају с њим. Он би тада гордо, као прави витез, подизао главу, смешио се, позирао и био срећан што га насмејана и весела деца грле.

Зец га је поздрављао са:

– Добро јутро, Ваше височанство! Како сте ноћас спавали?

Подеранко је одговарао:

– Хвала на питању, молићу лепо! Добро је било. Имао сам ноћну посету једне прелепе звезде, госпођа Сова и ја смо дуго разговарали, затим је дошла...

– Чекај!!! – прекидао би га Зец, јер је знао да ће Подеранко да се расприча у недоглед.

Због своје усамљености, коју је данима трпео као непомични стражар на њиви, увек је био жељан друштва и лепог разговора. А Зецу се журило да мазне пола главице сочног купуса или мало зелене салате. Знао је да ће Подеранко зажмирети на једно око док се он буде сладио.

Птице су слетале на његова рамена без страха. Чак и на поцепани шешир великог обода као на какву писту за слетање. Ту су се одмарале и веселим цвркутом разгаљивале његову усамљену душу.

А њему је у том часу срце немирно тукло и био је неизмерно срећан што га сви воле и што га се не плаше, иако није обављао своју дужност због које је био постављен на њиви.

– Шта је, Подеранко? – говорио је често Анин и Нешин отац када би долазио да обиђе усеве и заседе. – Опет си се успавао? Зец је појео пет главица купуса, а ти само спаваш.

Подеранко би тада скрушено, као прави кривац, обрао поглед плашећи се за своју судбину.

– Једном ћу да те бацам у реку рибама, па њих плаши. Нимало ми ниси од користи – претио је Анин и Нешин отац.

Тада би Подеранково мало срце почело још јаче да туче, јер није знао да ли су те речи истинске или тек још једна безазлена претња.

Он би обећавао:

– То се неће више поновити, господине. Чврсто верујте у то. Зец се пришуљао чим сам мало задремао.

– Подеранко-Поспанко... – могао је још само да чује речи господина који се са прикривеним смешком на лицу удаљава.

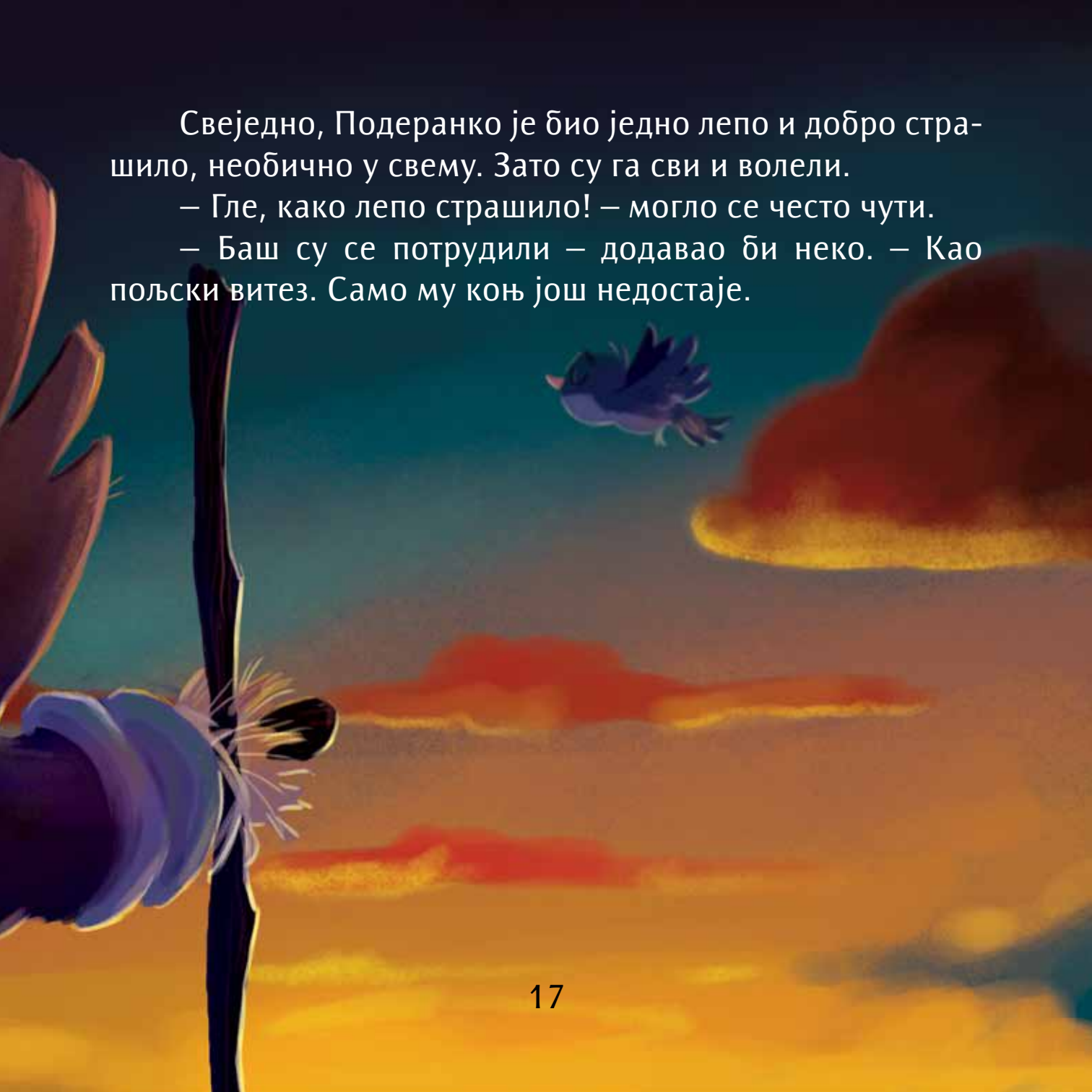

Ветар је био чест Подеранков гост. Залетао би се преко реке, завлачио у одећу и тада млатарао његовим широким рукавима и ногавицама. Да дебелим канапом шешир није био чврсто привезан испод браде, сигурно би већ одавно био одлетео у треће село. Он му је мрсио дугу косу од кудеље коју Подеранко никада није чешљао и уређивао.

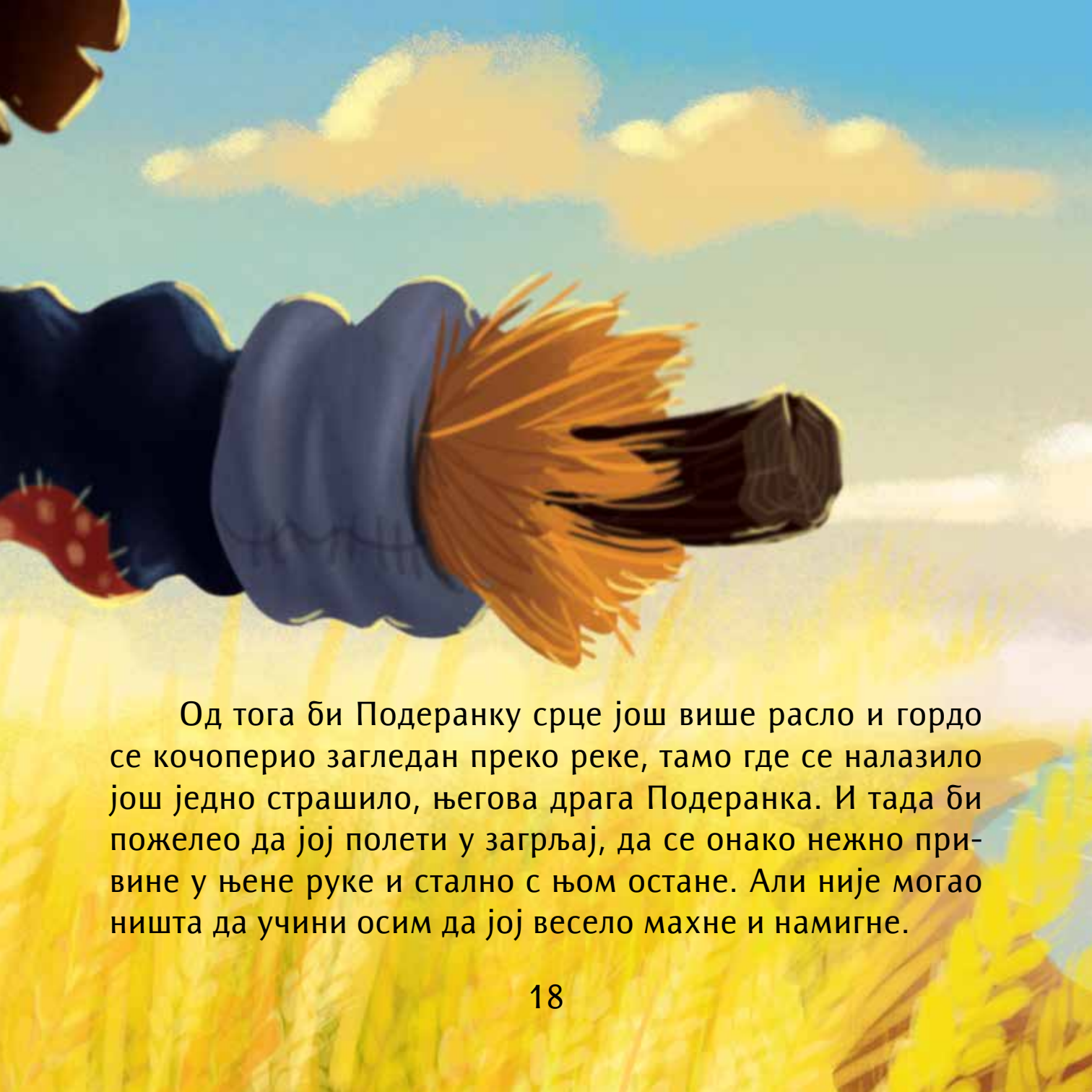

Свеједно, Подеранко је био једно лепо и добро страшило, необично у свему. Зато су га сви и волели.

– Гле, како лепо страшило! – могло се често чути.

– Баш су се потрудили – додавао би неко. – Као пољски витез. Само му коњ још недостаје.

Од тога би Подеранку срце још више расло и гордо се кочоперио загледан преко реке, тамо где се налазило још једно страшило, његова драга Подеранка. И тада би пожелео да јој полети у загрљај, да се онако нежно привине у њене руке и стално с њом остане. Али није могао ништа да учини осим да јој весело махне и намигне.

На њиви је боравио стално. И по киши и по сунцу, лети и зими. Тек накратко, почетком пролећа, извадили би га из земље да преору њиву. Тада би га положили на земљу испод великог дрвета, у хладовину, где је остајао неколико дана. Онда, док би ту лежао, није могао видети своју драгу преко реке. Али чим би њива била засијана, враћали би га на његово место. Облачили су му по неки нови комад одеће и он би поново засјао од среће. Опет је преко воде могао да види своју драгу Подеранку, опет су му се враћале птице и животиње. И прича се тако понављала, стално.

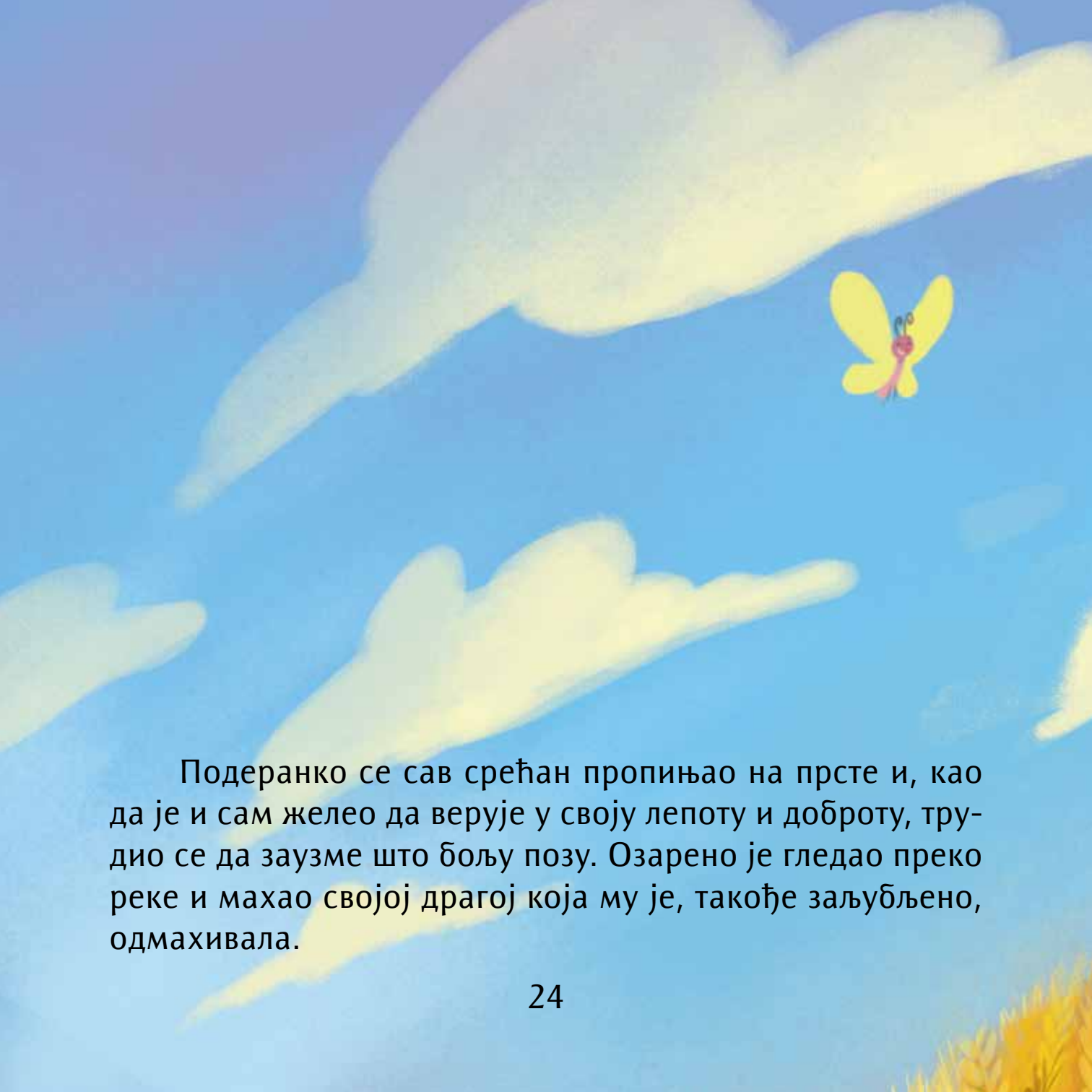

– Подеранко, лепотане мој, ти си најлепши принц
њиве – шапутала му је Ана.

– Здраво, кнеже! – поздрављао би га Нешо док би
са штапом пролазио на реку да пеца рибе. – Леп ти је тај
шешир с пером. Као да си пошао у лов.

A yellow butterfly with pink markings on its wings is flying in a bright blue sky. There are several large, soft white clouds scattered across the sky. The butterfly is positioned in the upper right quadrant of the page.

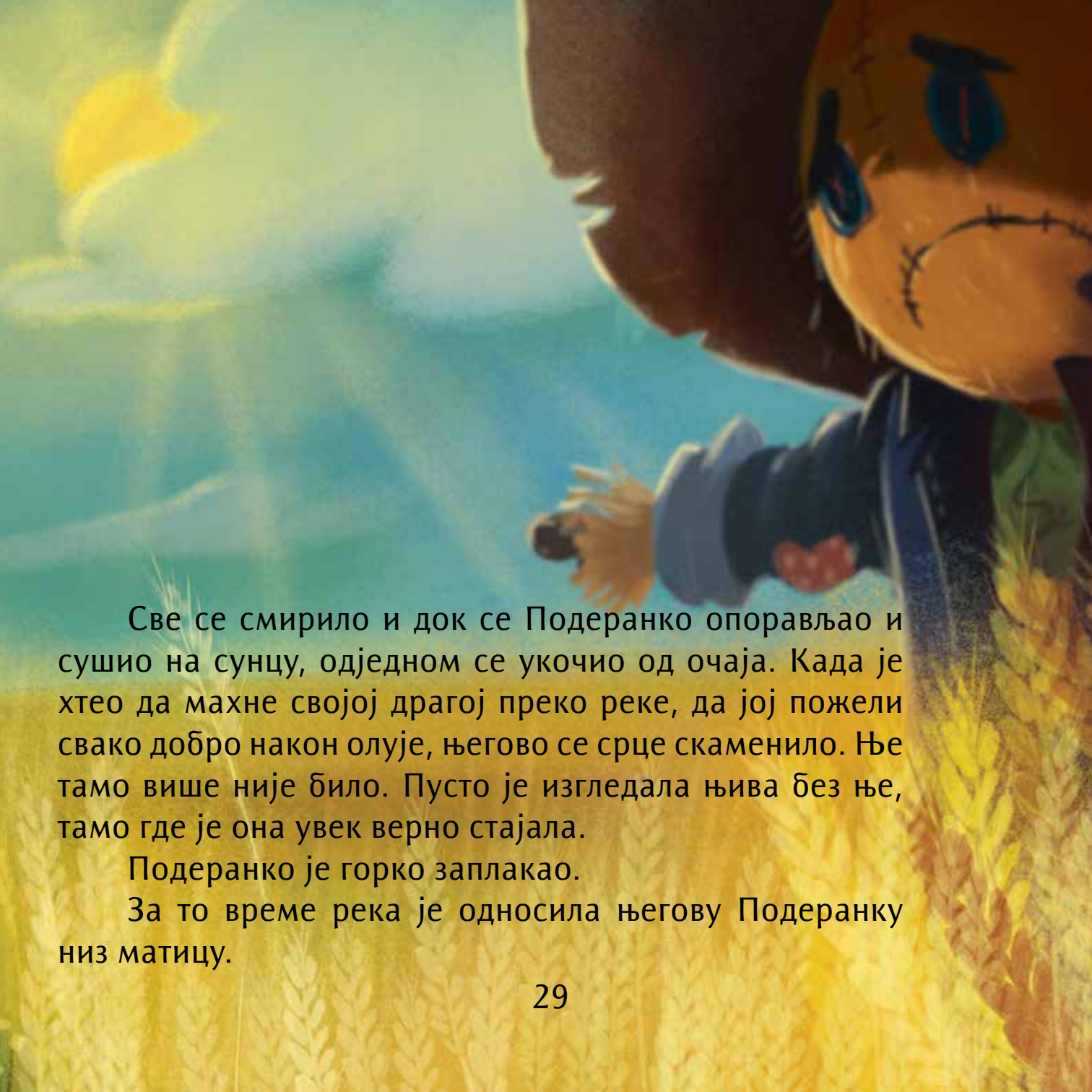
Подеранко се сав срећан пропињао на прсте и, као да је и сам желео да верује у своју лепоту и доброту, трудио се да заузме што бољу позу. Озарено је гледао преко реке и махао својој драгој која му је, такође заљубљено, одмахивала.

Али, једног олујног дана, када је ветар чупао све пред собом, разносио рубље, пластове сена, мрсио косу и крао шешире, Подеранко се једва одржао на ногама. Олуја је била страшна и сам не зна како је преживео. Како је брзо дошла, олуја је још брже отишла.

Све се смирило и док се Подеранко опорављао и сушио на сунцу, одједном се укочио од очаја. Када је хтео да махне својој драгој преко реке, да јој пожели свако добро након олује, његово се срце скаменило. Ње тамо више није било. Пусто је изгледала њива без ње, тамо где је она увек верно стајала.

Подеранко је горко заплакао.

За то време река је односила његову Подеранку низ матицу.

ЈОВИЦА БУРЂИЋ (1949) Глоговица на тремеђи између Дервенте, Добоја и Модриче, Република Српска. Прозни писац и песник за децу и одрасле. Дипломирао на Педагошком факултету у Ријеци.

Аутор књига поезије и прозе за децу и одрасле читаоце. Објављивао у многим листовима и часописима. Поједини радови су му превођени на стране језике као што су енглески, руски, француски, шпански, италијански, пољски, чешки, словеначки, македонски итд. Избор поезије „Звезде на узглављу“ објављен је као библиофилско издање са дванаест песама преведених на двадесет страних језика и сликама Оље Ивањици.

Објављене књиге за децу:

Санак Склопиочић, приче за децу (1983), Како волим Ану, песме за децу (1983), Жирафа Жералдина, песме за децу (2005, 2006), Симонине очи, приче за децу (2006), Лепо је бити код куће, песме за децу (2008), Калина и морски коњиц, приче за децу (2010), Лето без Веронике, приче за децу (2011), Укус првих пољубаца, роман за децу (2014), Кајсије за Хану, роман за децу (2015), Нежне године, приче за децу (2016), Сребрна укосница, приче и песме за децу (2017) и Изабрана дела у 15 књига, од чега 10 за децу (2020).

Двоструки добитник награде „Драго Жерве“ (Gervais), Златне значке Културно-просветне заједнице Србије, Печата вароши сремскокарловачке, Пјесма над пјесмама, као и других награда на књижевним конкурсима. Заступљен је у многим антологијама и изборима поезије.

poezija@mac.com www.jovicadjurdjic.com

ЈОВИЦА ЂУРЂИЋ

ПОДЕРАНКО

Илустровао
МЛАДЕН АНЂЕЛКОВИЋ

Лектор
РАНКО ПАВЛОВИЋ

Издавач
Књижевни атеље
Ars Poetica
Београд

Графичка припрема
АУТОР

Тираж
1000

Београд, 2023.

ISBN-978-86-921091-7-1

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41(497.5)-93-32

ЂУРЂИЋ, Јовица, 1949-

Подеранко / Јовица Ђурђић ; [илюстровао Младен Анђелковић]. - Београд :
Књижевни атеље Ars Poetica, 2023 (Београд : FineGraf). - 30 стр. : илустр. ; 20 x 20 cm

Ауторова слика. - Тираж 1.000. - Јовица Ђурђић: стр. 30.

ISBN 978-86-921091-7-1

1. Анђелковић, Младен, 1976- [илустратор]

COBISS.SR-ID 116251657